26/06/2020

Μοναχός Φιλόθεος Ξενοφωντινός (1895- 26 Ιουνίου 1986)

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κατά κόσμον ονομαζόταν Νικόλαος Αθανασίου Νικολαΐδης. Ο λίαν καλογερικός αυτός μοναχός γεννήθηκε στο Ακαλάνιο του Έβρου.

Μητέρα δεν γνώρισε, γιατί πριν αυτή σαραντίσει αρρώστησε και ανεπαύθη. Ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε. Τη μητριά του την αγαπούσε και κατόπιν πάντοτε τη μνημόνευε. Σε μικρή ηλικία προσεβλήθη από πολιομυελίτιδα, που του άφησε αρκετά μεγάλη σωματική αναπηρία.

Έτσι αναγκάσθηκε να μη μπορεί να παίζει με τ' άλλα παιδιά, ούτε να προσφέρει κάποια εργασία στο σπίτι του. Μετά τον θάνατο της μητριάς του πήγε στη Θεσσαλονίκη. Από το 1925 είχε αναπτύξει αλληλογραφία με τον όσιο Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο († 1980). Τις επιστολές του, περίπου διακόσιες, τις φύλαγε και

τις μελετούσε. Πριν αναχωρήσει για το Άγιον Όρος πήγε στην Τήνο, όπου ήταν για εξομολόγηση των πιστών προσκυνητών ο Γέροντας Φιλόθεος, κι έκανε μία μακρά και γενική εξομολόγηση. Με την ευχή και ευλογία του πήγε να μονάσει στη μονή Ξενοφώντος.

Προσήλθε σε αυτή το 1954. Το 1956 έλαβε τη ρασοευχή και ονομάσθηκε Νεκτάριος. Ανέλαβε χρέη γραμματέως της μονής. Η ορθογραφία, καλλιγραφία και σύνταξη των κειμένων του τα καθιστούν υποδειγματικά. Η οδός που καθημερινώς ακολουθούσε ήταν κελλί, ναός, γραφείο. Μόνο την Κυριακή έκανε ένα μικρό περίπατο γύρω από τη μονή.

Ζούσε μία απλή, λιτή, ταπεινή, αθόρυβη, κοινοβιακή ζωή. Πρόσεχε πολύ τη μοναχική του ζωή. Δεν λησμονούσε ποτέ το γιατί αναχώρησε του κόσμου. Απόφευγε συστηματικά την πολυλογία, τη φλυαρία, την περιττολογία. Για να μη συζητά άσκοπα, αν πήγαινες στο κελλί του, σού πρόσφερε ένα βιβλίο και σου έλεγε: Ας αναγνώσωμεν τώρα». Έτσι έκανε και σ’ εμένα, όταν νέος μοναχός τον επισκέφθηκα. Δεν ήθελε ν’ ακούει και να βλέπει αστεία. «Μη γελάτε, να κλαίτε», έλεγε, κατά το Ευαγγέλιο. Κάποτε ένας μοναχός επαίνεσε κάποιον καλό κληρικό. «Μην επαινείτε», του λέγει. «Μα δεν είναι παρών», του αντείπε. «Ακούει όμως ο διάβολος», του ανταπάντησε, «και μπορεί να τον πειράξει». Γνώριζε τους Πατέρες της Εκκλησίας απ’ έξω. Ιδιαίτερα τον αγαπητό του άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. «Πήγαινε στην τάδε σελίδα», σου έλεγε, «να δεις τι λέγει περί της μεγάλης αρετής της ελεημοσύνης». Η Αγία Γραφή, η Φιλοκαλία, το Ψαλτήρι, ο Ευεργετινός και οι Πατέρες ήταν πάντα στο κελλί του. Δεν εξήλθε ποτέ στον κόσμο. Δεν κατέκρινε ποτέ κανέναν. Έλεγε συχνά: «Δόξα τω Θεώ». Είχε επίσης μεγάλη ευλάβεια στον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό και συνιστούσε τη μελέτη του βίου και των διδαχών του, καθώς και στον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, του οποίου τα έργα μελετούσε αδιάκοπα. Ήταν ασκητικός και εγκρατής, δίχως απαιτήσεις και παράπονα.

Αν κάτι του έστελναν, το μοίραζε αμέσως. Δεν ήταν καθόλου απαιτητικός. Με μία πλάκα σαπούνι περνούσε όλο τον χρόνο. Πολλές φορές έμενε άσιτος. Πάντα ελεεινολογούσε τον εαυτό του. Υπόδειγμα αγωνιστού μοναχού με γνήσια αυτογνωσία. Τα τελευταία του έτη καθηλώθηκε στο κελλί του. Την 1.11.1984 ο ηγούμενος Αλέξιος τον έκειρε μοναχό μεγαλόσχημο και τον ονόμασε Φιλόθεο, προς τιμήν του μακαριστού Γέροντός του Φιλοθέου. Η κουρά έγινε στο παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων του γηροκομείου της μονής επί του αναπηρικού αμαξιδίου.

Στα τέλη του τυφλώθηκε. Υπόμενε προσευχητικά, δοξολογικά κι ευχαριστιακά το κόσμημα αυτό της Ξενοφωντινής αδελφότητος. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 26.6.1986, μνήμη του οσίου Σαμψών του Ξενοδόχου. Ετάφη την επομένη στο

κοιμητήρι της μονής.

Αρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980), πνευματικός πατέρας του π. Φιλοθέου Ξενοφωντινού

Πηγή: pemptousia.gr